

проливале драгоценната своя кръвъ за българия, тя сега която носи българското име, и която е изкупена съ кръвтъ на нашитѣ прѣдѣди, бащи и братя.. Само въ нея Българинътъ може да дири правдини, които принадлежатъ на народа му . . . Само въ нея той може да ся разохожда горделиво съ името Българинъ и да ся наслаждава съ сладкитѣ чувствования, които вдъхнува любовтъ къмъ отечеството... Българинътъ, който има право да ся радва съ добринатѣ, що отечеството ни днѣсь на жалость изгубва, сжщо трѣбва да страдае заедно съ него като сжщъ неговъ синъ.. О! някогъ азъ не би оставилъ тая наша общъ майкъ, България, въ назвѣтъ на която сж ся прославили толкози наши славни мъже . . . Тѣ ако и да ся пострадали за нея; нѣтъхното имя остава вѣчно да ся слави въ нашето потомство!... Ето азъ който не зная какъ ще станъ (*може и да умрѣ*), всякогъ съмъ готовъ да пролея кръвтъ си за отечеството. Мене ми е жалъ само ако би да умрѣ сега, не ще издъхна благодарно. Азъ бихъ билъ много благодаренъ, ако моитѣ кости ся погрѣбвахъ заедно съ коститѣ на моитѣ братия, които принесохъ себѣ си жъртва за пароднитѣ ни свободѣ! А ти, побратиме, мислишь да бѣгашъ!...

Мирчу — Петръ дума да бѣга, защото не е билъ още въ никакво сбивание съ неприятели, та ся страхува; нѣ като влѣзи въ нѣкоя си войводска дружина, ще навигне.

Петръ — Азъ не че мисля сега да бѣгамъ, нѣ като видимъ, какъ не остава нигдѣ за насъ прибѣжище, на мѣсто да измрѣмъ марцизи, по добръ да отидемъ въ чуждѣ страни, та отъ тамъ да чакаме обстоятелства, които ще изволятъ възобновлението на България.